

De èrpelèters

Tekst: Thieu Sijbers

Muziek: Beethoven (titel: Cavalina)

Ôn 'nen balk die zwart van den blaok is en rouw, hengt 'n bromollie-lamp die d'r licht schaors en schouw en rimpelig rondgoit in 't naokend vertrek

Um de toffel in 't midde mî 'n blankgeschuurd blad, zit geboge te bidde 't volk, klam en nat en krom van 't wèrrek op de pèènige grond

Ze prevele dof gonzend den Engel des Hirre en boutte hur-de den trekhond mî kerre , we baasse ôn 't kot, vlak neffe 't hous

Over dijs'lige wèije en biezige bimd is den aovond gevalle en den boer, muug, hij nimt z'nne maaltijd nô 't wèrrek op den ekker

't erremoeiig geploeter in 't schraol, maoger zand, dag in en dag out zonder schofte bekant.

't Makt tèij en 't makt iltig en knokig en stijf en hong'rig en dorstig ,''t groof boerelijf

De rouw en hard-iltige haand, ze slôn kort en hoekig nô 't bidde, 't krous en dan wordt ôn de sobere maaltijd begonne.

Recht van 't vuur op de bonkige toffel gezet, worre d`erpel naw schiluk mî rappe verket van de hèit fel nog dampend, de pan outgepikt, nô de monde gebrocht en gulzig geslikt

Ze ète, ze schranze nô 'n lutske de pan toew 't zwart van den bojum, zo lig es 't mer kan.

De mond is zo hostig, hij slurpt en hij smeekt: 't is 'n taol, zo-es klinkklaoren honger die sprekt

Mî 'n murke vol koffie van watt'rige sort, zette d`eters, nô d`erpel de maaltijd dan vort

De vrouw giet out 't pötje mi scheute de kwekskes van 't dratserig nat in de wachtende bekskes

De vingers, van 't vruute in 't èèrd vort krom en kort en gekerfd ze umklemme de kom mî 't brounsige nat, dè mî slurpende teug, 't kelsgat in spuult, dè rouw is en dreug

Mer rouwer en dreuger is 't leve in ;t zand, wè 't wel aalt vur deez'ploeters zal blijve:hardwerke en amper te ète bekant: 'n karwats vur de sterkste lijve

Ze ète, jao net, mer dan is 't ok gezeed, want al wè ze pruve is erremoei en leed

Ze vruute tot 't end van hun daoge mer vort, jao, dî îève is hard ,ongenaodig en kort

Ôn 'nen balk die zwart van den blaok is en rouw goit 'n bromollie-lamp schaors en rimpelig schouw,

d'r licht rond en schrijft op de mure, zo vaol, in groof zwarte bilde 't naokend verhaol van deez'mense die krom en gelaote begon d'ndornige weg van hun erdse bestôn

Dor schijnt in hun lève 'n aander lamp nog, out den Himmel, die bove hun blauwt.

Die goit, zonder schaduw d'r licht toew van hog, in 't donkerst beston

Van wie bidt en vertrouwt....